

Beeld/spraak

Kristof GHYSELINCK / Jozefien VAN HUFFEL

KERSELARE | Een glimlach in rijen opgesteld, een camera die klikt. Zie ze samen zijn, de mensen. Wij hier samen rond iets splinternieuws. Jullie daar op door wereldgeschiedenis doordrenkte grond. Zij ergens samen omdat wegen toevallig kruisten. Of al zo lang parallel lopen, zoals bij deze ex-KSA'ers uit Welden bij Oudenaarde. Elk jaar stappen ze, vroeg op een ochtend, naar de kapel van Kerselare, net als in de tijd van blauwe hemden en zwarte knieën. In die rijen, voor die camera, komen ze elk jaar thuis. Zie ons mensen samen zijn.

LEZERSBRIEVEN

Reageren op artikelen in deze krant? U kan schrijven of mailen (met vermelding van uw naam en adres) naar: **KERK & leven**, Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen of lezersbrieven@kerknet.be

Kiezen voor K

KERK & leven, 1 APRIL 2015

Naar aanleiding van uw artikel *Wie durft nog te kiezen voor de K?* wil ik als actieve vrijwilliger van de vrouwenbeweging Femma even reageren. Uw stelling dat veel verenigingen hun christelijke wortels loslaten en uit hun naam verwijderen, vind ik ongegrond. Ze klinkt bovendien onterecht negatief. In 2012 koos KAV voor de naamsverandering Femma. Dat is gegroeid uit een stevig herdenkingsproces. We willen zeggen wie we zijn: jong van geest, dynamisch en breeddenkend.

Het is niet omdat de K uit onze naam verdwenen is dat we ook het kind met het badwater weggoien. Niets is minder waar. Wel willen we als vrouwenorganisatie met een realistische kijk en een open visie in de samenleving staan. We zijn een huis met vele bomen op het erf. Het huis wil al die bomen en hun wortels gelijkwaardig erkennen en verbinden. Dat heeft niks met angst te maken, waarnaar u verwijst. Het is een uiting van diepe waardering voor onze diversiteit.

Keuzes kun je enkel beoordelen op hun intenties, niet op hun uiterlijke aspecten. Dialoog is de enige manier om elkaars intenties te leren kennen en begrijpen. En om elkaar echt door dialoog te leren begrijpen, is er vaak moed nodig. Onder meer de moed om los te komen van de eigen ideeën en het eigen vocabulaire.

Gooien we onze christelijke wortels daarmee overboord? Nee! De verankering van de christelijke waarden vind je terug in alle aspecten van onze werking: onze missie, onze visie, onze cultuur, onze keuzes voor groepen. Onze sociale acties en onze 'ethische codes' refereren aan onze wortels in de christelijke arbeidersbeweging. Uit ervaring weet ik dat er ruimte is voor beleving en gesprek waarbij het christelijke geloof in zijn volle waardigheid kan worden gedeeld.

Rita ROBBERECHTS, Merchtem

Kop op!

KERK & leven, 8 APRIL 2015

Ik las uw commentaar *Trieste actualiteit smooit elk lentegevoel in*

de kiem. Bert Claerhout wordt er de jongste weken niet vrolijk op. Jeremia is het Oude Testament, hoor, wij zijn toch van het Nieuwe Testament. Dat de wereld zich niet plooit naar zijn verwachtingen of wensen is toch niet zo vreemd? Heeft hij de paasboodschap dan niet gelezen? Dat is toch een blijde boodschap voor de christenen en uitgerend niet gerelateerd aan de toestand van de wereld van vroeger en nu. Kop op! Het gaat niet (hoofdzakelijk) om het hier, maar om het hierna.

Harrie MEEUWIS, Hoogstraten

Omgaan met lijden

KERK & leven, 8 APRIL 2015

In zijn lezersbrief over het lijden schrijft Luc Verreycken dat dit voor hem onlosmakelijk is verbonden met Jezus' kruisdood en dat de pijn van Golgota ook onze pijn is. Ik vrees dat hij de oplossing voor de vraag over het lijden daarmee te gemakkelijk voorstelt. De pijn van Jezus op Golgota kan in geen enkel geval ook maar enigszins met onze

pijn(en) worden vergeleken. Hoe zouden wij ons lijden kunnen of mogen toetsen aan het lijden van de Heer Jezus? Zelf, als gelovige toch, weten we ons te midden van ons lijden verzekerd van de nabijheid van de hemelse Vader, terwijl Jezus zich door zijn Vader verlaten voelde. We kunnen ons dat gevoel niet voorstellen omdat we de Vader (nog) niet echt kennen. Jezus wel.

De boodschap dat lijdende mensen het verdriet en het lijden van de Heer beter kunnen plaatsen dan gezonde mensen en dat ze de band met de opgestane Heer beter aanvoelen, vind ik er echt wel over. Alsof gezonde mensen die band niet zouden hebben. Moet men lijden om de Heer te leren kennen? Komaan zeg! De stelling dat het lijden ons dichterbij het onwankelbare geloof brengt, lijkt me niet echt gefundeerd. Uitzonderingen niet te na gesproken, zijn er meer mensen die door het lijden het geloof verliezen dan dat er zijn bij wie het geloof wordt versterkt. De oproep van Theresia van Lisieux om in stilte te lijden

om Jezus te behagen, is evenmin onderbouwd. Alsof het Jezus zou behagen dat we lijden. Het lijden kwam er door de zonde. Het staat dus lijnrecht tegenover Gods bedoeling die bij de wederkomst van de Heer definitief met dat alles zal afrekenen.

Luk GEERAERTS, Mariakerke

Somber perspectief

KERK & leven, 8 APRIL 2015

U schrijft in *Standpunt* dat er in het Midden-Oosten geen vrede kan komen als er geen begin wordt gemaakt van een toenadering tussen de twee grootmachten uit de regio, Saudi-Arabië en Iran. En wat daarna? Samen sterker om als een tsunami op te rukken naar het Westen, waar de poorten wagenwijd openstaan door onze multiculturele naïviteit zodat het geweld hier wordt voortgezet? Zijn dat de vooruitzichten voor onze nog niets vermoedende kinderen en kleinkinderen? Of zal het zo snel gaan dat we er zelf ook kunnen van 'genieten'?

Jan VERJANS, via e-mail